

γιαούρτωμα

γιαούρτωμα, το, ουσ. [<γιαουρτώνω]. **1.** η εκσφενδόνιση ενός κεσέ με γιαούρτι στο πρόσωπο κάποιου με σκοπό τη γελοιοποίησή του: «καθώς περπατούσε αμέριμνος, τον άρχισαν στο γιαούρτωμα κι έσκασαν όλοι στα γέλια». Το φαινόμενο αυτό πρωτοπαρουσιάστηκε στα μέσα της δεκαετίας του 1950 και κράτησε μέχρι τα μέσα της δεκαετίας το 1960, οπότε και εξαφανίστηκε με την ψήφιση του νόμου 4.000 «περί τεντιμποϊσμού», που ως πρώτη ποινή επέβαλε το κούρεμα με την ψιλή και τη διαπόμπευση του δράστη στους δρόμους με μια πινακίδα κρεμασμένη μπροστά του που έγραφε «είμαι τεντιμποής». Πρβλ. κινηματογραφικό έργο *Νόμος 4000* του Γιάννη Δαλιαννίδη (1962). **2.** ο φιλικός γιαουρτοπόλεμος ανάμεσα σε δυο άτομα ή σε δυο παρέες, που συνηθίζταν, ιδίως στις αρχές της δεκαετίας του 1960 και που εξαφανίστηκε με την ψήφιση του νόμου 4.000 «περί τεντιμποϊσμού».

- είναι για γιαούρτωμα, βλ. φρ. θέλει γιαούρτωμα·

- θέλει γιαούρτωμα, είναι πέρα για πέρα γελοίος και με τις ανοησίες που λέει ή κάνει είναι σαν να επιδιώκει να τον γιαουρτώσουμε, να τον γελοιοποιήσουμε: «τώρα πες μου, δε θέλει γιαούρτωμα μ' αυτά του τα κατώματα!».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας